

P. JOSEF HLAVÁČ

druhý těškovský farář

Narodil se 26. 2. 1882 v nedalekých Suchých Lazcích. Vystudoval české gymnázium v Opavě a teologii na olomoucké univerzitě. V Olomouci přijal kněžské svěcení ve tradiční den svátku sv. Cyrila a Metoděje 5. 7. 1908.

Jako pomocný kněz pak působí postupně v Dolním Vražném, v Sedlnicích, ve Staré Vodě a nakonec v Bravanticích. Od 1. 2. 1913 do 28. 2. 1918 zastává stejnou pozici v Bílovci, kde prožil první světovou válku.

1. 3. 1918 je jmenován farářem v Bedřichově u Rýmařova, kde působí až do svého příchodu do Těškovic. 13. října 1920 si podal žádost o přidělení těškovické fary Fridrichu Stolbergovi, který nad ní měl patronát a také právo zde ustanovovat („prezentovat“) faráře.

O dva dny dříve podal stejnou žádost také pustopolomský administrátor Emanuel Spisar, který na faře již měsíc prováděl stavební úpravy. Na stranu Josefa Hlaváče se však přiklonil předchozí těškovický farář Antonín Ryšavý, který poslal ze svého působiště v Července u Olomouce patronu těškovické fary Fridrichu Stolbergovi osobní dopis, ve kterém kritizoval příliš politicky angažované kněze, což byl zřejmě rozhodující jazýček na misce vah.

Jako správce těškovické farnosti byl z vůle olomoucké arcibiskupské konzistoře Josef Hlaváč ustanoven 1. 1. 1921.

Do Těškovic poté přichází 1. 2. 1921. Počátek jeho zdejšího působení byl ovšem velmi bouřlivý. Jeho příchod totiž vyvolal odpor u části obyvatelstva, stranící Emanuela Spisarovi.

Ve farní kronice tak můžeme číst i takovéto věty: *„Když byla jeho instalace, byla provedena agitace, aby nikdo nešel do kostela... Delší dobu dostával farář anonymní dopisy, kde byl nazýván zlodějem, byly házeny hanebné plakáty do farské zahrady...“*

O povaze zdejšího lidu na základě těchto událostí zaznamenal farář Josef Hlaváč do Pamětní knihy tato slova: *„Je to lid ze srdce dobrý, ale velmi lehce vznětlivý. Nevládne zde rozum, rozvaha, zde kraluje vrtkavé, nestálé srdce.“* Spory trvaly až do června 1921, kdy byl z Pusté Polomi P. Spisar přeložen na Valašsko.

Pan farář Hlaváč působil v Těškovicích po třicet let a stal se zde velmi oblíbeným. Období První republiky bylo také v naší obci poznamenáno politickým bojem lidové strany a sociální demokracie. Ve škole proto musel čelit proticírkevním tendencím.

Velmi kvalitně sestavil roční zápisy do farní kroniky Těškovic – obecní kronika z té doby je v podstatě pouze jejím opisem, stručně komentovaným tehdejším obecním kronikářem.

Za doby jeho působení v Těškovicích došlo k rozvoji farnosti, která byla podporována jak finančně tak i materiálně svým patronem, kyjovickým hrabětem Fridrichem Stolbergem (ten se stal ve 30. letech i senátorem).

Před válkou plánoval P. Hlaváč i rozšíření těškovického kostela a přístavbu zděné věže. K té však vlivem propuknutí druhé světové války nedošlo.

Poté, co přečkal spolu s obyvateli Těškovic německou okupaci, byl nucen zažít roku 1948 ještě nástup komunismu. Po únorovém puči začala být činnost církve omezována s cílem oslabit její vliv. Také on se ocitl pod dohledem udavačů, kteří straně hlásili, zdali v kostele nekáže proti socialistickému zřízení.

V roce 1950 těžce onemocněl srdeční chorobou. Převoz do opavské nemocnice mu už nepomohl a 24. 7. 1950 v Těškovících umírá. Po roce 1945 vedl mimo jiné i děkanát v Hradci nad Moravicí.

Na jeho pohřbu se sešlo 52 kněží včetně nového hradeckého děkana, milosrdné sestry z Bílovce a mnoho jeho známých. Kázání pronesl místní rodák p. Antonín Juchelka a pustopolomský farář Vojtěch Bílek.

Během srpna 1950 pak krátce spravoval těškovickou farnost dp. Vlček z Bílovce, který mj. uměl velmi dobře hrát na kostelní varhany.

První sv. přijímání, rok 1943